

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 636/2015
18.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених С.Р. и Р.М., због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Р., адв. Ж.С. и браниоца окривљеног Р.М., адв. Ж.Ј., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр. 73/13 од 13.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 8/15 од 03.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Р., адв. Ж.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр. 73/13 од 13.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 8/15 од 03.03.2015. године, у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и захтев браниоца окривљеног Р.М., адв. Ж.Ј., поднет против наведених правноснажних пресуда **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 73/13 од 13.05.2014. године окривљени С.Р. и Р.М. оглашени су кривим због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које је окривљеном С.Р., утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци, а окривљени Р.М. осуђен на казну затвора у трајању од 10 месеци. Истом пресудом окривљени Ж.П. и С.Р. оглашени су кривим због по једног кривичног дела разбојништва из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ, за која су им утврђене појединачне казне и то окривљеном С.Р. казне затвора од по једне године и шест месеци а окривљеном Ж.П. казне затвора од по једне године и десет месеци. Ставом три исте пресуде окривљени С.Р. је оглашен кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из

члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци а ставом четири пресуде окривљени Ж.П. оглашен је кривим због кривичног дела у саизвршилаштву разбојништво из члана из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је суд окривљене С.Р. и Ж.П. применом члана 60. КЗ осудио на јединствене казне затвора и то окривљеног С.Р. у трајању од четири године а окривљеног Ж.П. у трајању од четири године и шест месеци у које им је урачунато и време проведено у притвору, као у изреци правноснажне пресуде. Окривљени С.Р. и Р.М. обавезани су да плате паушал у износу од по 30.000,00 динара, а окривљени С.Р. и трошкове кривичног поступка у износу од 46.814,34 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је окривљени Ж.П. ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала, па је одлучено да исти падну на терет буџетских средстава суда. Оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Ставом II окривљени С.Р. је на основу члана 423. тачка 2. ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 8/15 од 03.03.2015. године усвојене су жалбе бранилаца окривљених С.Р., Ж.П. и Р.М., преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о казни, тако што је другостепени суд задржао као правилно утврђене казне затвора и то окривљеном С.Р. за кривично дело у саизвршилаштву разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, у трајању од 10 месеци, за кривична дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ у трајању од по једне године и шест месеци и за продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. КЗ у трајању од 10 месеци, за која кривична дела је првостепеном пресудом оглашен кривим и окривљеног С.Р. осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и 10 месеци у коју му је урачунато и време лишења слободe по решењу о задржавању УКП Друго одељење од 10.12.2014. године од 10.12.2014. године до 11.12.2014. године и по решењу ОУП Нови Београд од 16.12.2014. године, од 16.12.2014. године до 18.12.2014. године.

У односу на окривљеног Ж.П. преиначена је првостепена пресуда, у делу одлуке о казни, тако што је другостепени суд задржао као правилно утврђене казне затвора за кривична дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ у трајању од по једне године и 10 месеци и за кривично дело у саизвршилаштву разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, у трајању од једне године, за која кривична дела је првостепеном пресудом оглашен кривим и окривљеног Ж.П. осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године, у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 28.02.2006. године до 13.04.2007. године и од 22.05.2013. године до 09.07.2013. године. Првостепена пресуда је преиначена и у односу на окривљеног Р.М. у делу одлуке о казни тако што је другостепени суд окривљеног Р.М. због кривичног дела у саизвршилаштву

разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од шест месеци. Жалбе бранилаца окривљених С.Р., Р.М. и Ж.П. у преосталом делу као и жалба Вишег јавног тужиоца у Београду одбијене су као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр. 73/13 од 13.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 8/15 од 03.03.2015. године, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- Бранилац окривљеног С.Р., адв. Ж.С., због повреде закона из члана 439. став 1. тачке 2) и 3) Законика о кривичном поступку, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи обе нижестепене пресуде тако што ће „пресуду донети применом Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица“;

- Бранилац окривљеног Р.М., адв. Ж.Ј., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 482. став 2. у вези става 1. ЗКП и члана 206. став 2. у вези члана 33. КЗ, с`предлогом да Врховни касациони суд преиначи обе нижестепене пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених С.Р. и Р.М. Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са пресудама против којих су захтеви поднети, па је по оцени навода и предлога у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Р. у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, је неоснован, док је исти захтев у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП као и захтев браниоца окривљеног Р.М., недозвољен.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног С.Р., адв. Ж.С., истиче повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, уз образложење да је суд одлуком о кривичној санкцији повредио кривични закон. С тим у вези бранилац наводи да суд при одлучивању о врсти и висини казне коју треба одмерити окривљеном за извршена кривична дела није могао применити одредбе Кривичног законика јер окривљени С.Р. у време извршења предметних кривичних дела као и у време суђења за иста, није навршио 21 годину живота, због чега су постојали услови за примену члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично-правној заштити малолетних лица те је окривљеном евентуално требало изрећи било коју меру посебних обавеза.

Истакнути наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Р. по налажењу Врховног касационог суда су неосновани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 41. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично-правној заштити малолетних лица прописано је да учиниоцу који је као пунолетан извршио кривично дело, а у време суђења није навршио 21 годину, суд може изрећи било коју меру посебних обавеза, меру појачаног надзора од стране органа старатељства или меру упућивања у васпитно-поправни дом, ако се, с обзиром на обележје његове личности и околности под којим је дело учинио може очекивати да ће се овим васпитним мерама постићи сврха која би се остварила изрицањем казне.

Из списка предмета произилази да је окривљени С.Р. рођен дана ... године, да је предметна кривична дела, за која је оглашен кривим и осуђен извршио у временском интервалу од 23.04.2004. године до 06.12.2004. године (23.04.2004. године; 03.06.2004. године; 27-28.07.2004. године; 15-16.07.2004. године; 26.08.2004. године; 30.11.2004. године; 06.12.2004. године и 14.12.2004. године), да је првостепена пресуда донета дана 13.05.2014. године а другостепена дана 03.03.2015. године, из чега се утврђује да је окривљени у време извршења продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. КЗ (извршио дана 23.04.2004. године) имао навршених 19 година, 10 месеци и 21 дан, док је у време када га је првостепени суд огласио кривим за извршена кривична дела, дана 13.05.2014. године имао навршених 29 година, 9 месеци и 11 дана, а у време доношења другостепене пресуде, дана 03.03.2015. године, имао навршених 30 година, 9 месеци и 1 дан.

Имајући напред наведено у виду Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови при одлучивању о врсти и висини кривичне санкције коју треба одмерити окривљеном С.Р. за извршена кривична дела правилно применили одредбе Кривичног законика и да није било места примени члана 41. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично-правној заштити малолетних лица, како то неосновано истиче бранилац окривљеног, јер се у конкретном случају не ради о млађем пунолетном лицу које у време суђења није навршило 21 годину живота, што је услов за изрицање било које мере посебних обавеза.

Како по налажењу Врховног касационог суда правноснажним одлукама - одлукама о кривичној санкцији није повређен закон - члан 439. тачка 3) ЗКП, то је захтев браниоца окривљеног С.Р. у том делу применом члана 491. став 1. ЗКП одбијен као неоснован.

Надаље, бранилац окривљеног С.Р. као разлог подношења захтева истиче и повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, коју како то произилази из навода захтева образлаже кроз оспоравање чињеница везаних за личност окривљеног као услова за примену Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично-

правној заштити малолетних лица а што по налажењу Врховног касационог суда не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, због чега је исти у том делу применом члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд одбацио као недозвољен.

Бранилац окривљеног Р.М., као разлог подношења захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 485. став 2. у вези става 1. ЗКП и повреду кривичног закона из члана 206. став 2. у вези члана 33. КЗ, наводећи да ни једним посредним или непосредним доказом није потврђено учешће окривљеног у извршењу предметног кривичног дела, да је суд погрешно ценио изведене доказе, да је пресуда заснована на неприхватљивом исказу неспорних извршилаца конкретног и других кривичних дела, који су на претресу измењени, да је према првој верзији место извршења предметног кривичног дела на Новом Београду, у близини зграде СИВ-а у неком парку, да би се након исказа оштећеног утврдило да се ради о улици Тадеуша Кошћушког, те да радња извршења коју је наводно починио окривљени Р.М. није ни извршена, чиме практично по оцени Врховног касационог суда указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцену доказа, а што не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, у којој су таксативно набројани разлози због којих окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, због чега је захтев браниоца окривљеног Р.М., Врховни суд оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је сходно одредби 491. став 1. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Р. у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП одбио као неоснован, а у осталом делу исти захтев у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, као и захтев браниоца окривљеног Р.М., сходно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољене и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**